

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

14 декември 1962 година *

По съединени дела

16-62

1. Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes,

сдружение със седалище в Париж, за което се явява изпълнителното му бюро,

2. Fédération nationale des producteurs de fruits,

сдружение със седалище в Париж, за което се явява изпълнителното му бюро,

3. Fédération nationale des producteurs de légumes,

сдружение със седалище в Париж, за което се явява изпълнителното му бюро,

17/62

Fédération nationale des producteurs de raisins de table,

сдружение със седалище в Париж, за което се явява изпълнителното му бюро,

за всички със съдебен адрес в Люксембург в кантората на адв. Georges Margue, 20, rue Philippe-II,

ищци,

подпомагани от адв. Pierre de Font-Réaulx, avocat в cour d'appel, Париж,

подпомагани от

l'Assemblée permanente des présidents de chambres d'agriculture,

държавно учреждение със съдебен адрес в Париж,

за което се явява нейният председател със съдебен адрес в Люксембург в кантората на адв. Georges Margue, 20 rue Philippe-II,

встъпила страна

подпомагано от адв. Pierre de Font-Réaulx, avocat в cour d'appel, Париж

срещу

* Език на производството: френски.

Съвета на Европейската икономическа общност,

за който се явява неговият юрисконсулт г-н Jacques Mégret, в качеството на представител,

с предмет иск за отмяна на Регламент № 23 от посочения по-горе Съвет, и по-специално разпоредбите на член 9 от него,

СЪДЪТ,

в състав: г-н A. M. Donner, председател, г-н L. Delvaux и г-н R. Rossi (председатели на състав), г-н O. Riese (докладчик), г-н , г-н Ch. L. Hammes, г-н A. Trabucchi и г-н R. Lescourt, съдии,

генерален адвокат: г-н M. Lagrange,

секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

I – По допустимостта

По смисъла на член 173, алинея 2 от Договора за ЕИО , физическите или юридическите лица могат да предявят иск срещу акт на Комисията или на Съвета, ако този акт представлява решение, адресирано до тях, или решение, което, въпреки формата си на регламент или решение, адресирано до друго лице, ги засяга пряко и лично;

От това следва, че тези лица не могат да предявят иск за отмяна на регламенти на Съвета или Комисията;

Съдът приема, че правната уредба, установена от Римските договори, предвижда, по отношение допустимостта на иски за отмяна от страна на частни лица, по-ограничителни условия от Договора за ЕОВС;

Въпреки това не е уместно Съдът да се произнася по основателността на тази уредба, ясно изведена от изследвания текст;

И по-специално Съдът не би могъл да приеме тълкуването, предложено от единия от ищците по време на устната фаза на производството, според което понятието „решение”, използвано в член 173, алинея 2, би обхващало също така и регламентите;

Подобно разширително тълкуване противоречи на факта, че член 189 прави ясно разграничение между съответните понятия за „решение” и за „регламент”;

Недопустимо е понятието „решение” да бъде употребено в член 173 в смисъл, различен от техническия смисъл, определен от член 189;

В резултат на изложените по-горе съображения настоящите иски следва да бъдат отхвърлени като недопустими, ако оспорваният акт е регламент;

При разглеждането на този въпрос Съдът не би могъл да се ограничи с официалното наименование на акта, а трябва да се съобрази на първо място с неговите предмет и съдържание;

2. По смисъла на член 189 от Договора за ЕИО регламентът има общо приложение и се прилага пряко във всички държави-членки, докато решението е задължително в своята цялост само за онези от тях, до които е адресирано;

Разграничителният критерий трябва да бъде търсен в общото „приложение” или не на съответния акт;

Основните характеристики на решението произтичат от ограничаването на „адресатите”, към които то е насочено, докато регламентът, основно с нормативен характер, е приложим не спрямо ограничен кръг адресати, посочени или подлежащи на идентифициране, а спрямо категории, разглеждани абстрактно или в тяхната цялост;

Следователно при съмнение, за да се определи дали е налице решение или регламент, е необходимо да се установи дали съответният акт се отнася лично до определени субекти;

При тези условия, ако един акт, окачен от своя автор като регламент, съдържа разпоредби, които засягат определени физически или юридически лица не само пряко, но и лично, без да се накърнява въпроса за това дали този акт, разглеждан в неговата цялост, може да бъде окачен с пълно основание като регламент, е необходимо да се приеме, че тези разпоредби нямат характер на регламент и следователно могат да бъдат оспорвани от тези лица по смисъла на член 173, алинея 2;

3. В този случай съответният акт е бил окачен като „регламент” от своя автор;

Ищците поддържат, че оспорваната разпоредба в действителност има характер на „решение, взето под формата на регламент”;

Без съмнение възможно е едно решение също да има много широко приложно поле;

Все пак акт, който е приложим към обективно определени ситуации и който поражда незабавни правни последици във всички държави-членки по отношение на категории лица, определени общо и абстрактно, не може да бъде разглеждан като представляващ решение, освен ако не се докаже, че някои субекти са засегнати лично от него по смисъла на член 173, алинея 2;

В конкретния случай оспорваната разпоредба включва незабавни правни последици във всички държави-членки по отношение на категории лица, определени общо и абстрактно.

В действителност член 9 от оспорвания акт – конкретно разпоредбата, която е предмет на настоящия спор, отменя количествените ограничения при внос и мерките с равностоен ефект за определени продукти и в определени срокове;

Освен това той включва отказа от страна на държавите-членки от прилагането на разпоредбите на член 44 от Договора, и по-специално от правото временно да се спре или да се намали вносът;

Следователно посоченият по-горе член премахва ограниченията пред свободата на икономическите оператори да изнасят или да внасят в Общността;

Остава да се разгледа дали оспорваната разпоредба се отнася лично до ищите;

Въпреки че тази разпоредба, като задължава държавите да сложат край или да се откажат от различни мерки, които са в състояние да се отразят благоприятно на земеделските производители, засяга техните интереси, както и тези на членовете на сдруженията-ищци, необходимо е да се посочи, че тези членове не са засегнати от посоченото по-горе решение на същото основание, както всички други земеделски производители от Общността;

Освен това, не може да се приеме принципът, според който едно сдружение, в качеството му на представител на една категория предприемачи, би било засегнато лично от акт, който засяга общите интереси на тази категория;

Подобен принцип, чиято цел е да обедини в един правен субект интереси, присъщи на една категория лица, които са засегнати като такива от истински регламенти, би накърнил системата на Договора, която допуска иски за отмяна от частни лица само срещу решения, на които тези лица са адресати, или срещу актовете, които ги засягат по аналогичен начин;

При тези условия, не би следвало да се приеме, че спорната разпоредба се отнася пряко до ищите;

От всичко посочено по-горе следва, че ответникът правилно е окачествил оспорваната разпоредба като регламент;

Следователно възражението за недопустимост е основателно и исковете трябва да бъдат обявени за недопустими, без да бъде необходимо да се разглежда въпросът дали сдруженията имат право да действат всеки път, когато техните членове са упълномощени за тази цел;

II. По съдебните разноски

По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски;

По настоящото дело ищите и встъпилата страна са загубили делото и трябва да заплатят разходите по него;

По изложените съображения:

като взе предвид процесуалните документи;

след като изслуша доклада на докладчика;

след като изслуша пледоариите на страните;

след като изслуша заключенията на генералният адвокат;

като взе предвид членове 173 и 189 от Договора за създаване на Европейската икономическа общност;

като взе предвид Протокола за статута на Съда на Европейската икономическа общност;

като взе предвид Процедурния правилник на Съда на Европейските общности, и по-специално член 69, параграф 2 и член 91, параграф 4,

Съдът,

като отхвърля всички други по-общи или противоположни заключения, реши:

- 1) Отхвърля исквете като недопустими.**
- 2) Ищите понасят направените от тях съдебни разноси и се осъждат да понесат съдебните разноси, които са причинили на ответника със своите искове.**
- 3) Встъпилата страна понася направените от нея съдебни разноси и се осъжда да понесе съдебните разноси, причинени на ответника с встъпването си.**

Произнесено в съдебно заседание в Люксембург на 14 декември 1962 година.

Подписи